

domačem prepiru s svojimi otroci, z novimi prevratnimi in radikalnimi strankami. V petem poglavju „Večni žid“ vidi, da so nove socialne stranke premagale njegov liberalni doktrinazem, in iz te borbe vstaja krščanstvo s pomlajeno močjo. To je vsebina dr. Debevčeve „žaloigre“. Enoten in jasen pregled čez skrivne sile, ki vladajo svetovni razvoj, združen z živahno dovtipnostjo, daje temu pol beletrističnemu, pol socialno-političnemu spisu posebno mikavnost. To je nagnilo gospoda prevajavca, da je presadil to cvetko izpod hladnega Triglava dolí na jasni jug v solnčnem Dubrovniku. Prevod je gladek, krepek in dobro izraža misli izvirnika, L.

IZ DRUGIH KNJIŽEVNOSTI.

Iz zadnjega (XXV.) zvezka „Archiva f. sl. Ph.“ je dal odtisniti urednik Jagić razpravi dveh največjih sedaj delujočih slovenskih jezikoslovcev: V zadnji številki smo omenili odtisk P. Škrabčeve razprave, v ti pa naj sporočimo odtisk vseuč. prof. dr. K. Štreklja: „Die Ursache des Schwundes des prädikativen Instrumentals im Slovenischen und Sorbischen“ na str. 564–569. Tudi ta odtisk prinaša na čelu sliko in ponatisnjeni lastnoročni podpis g. pisatelja. Naj nam bode dovoljeno pripomniti, da nam kaže slika čvrsto

postavo in še docela mladeniško natoro; zato upamo od g. pisatelja še najlepših sadov! — V razpravi kaže g. pisatelj na prav duhovit a brez dvoma verjeten način, zakaj in kako da je nastavila slovenščina (in sorbsčina) namestu predikativnega inštrumentala, ki je sicer ohranjen še v vseh drugih slovanskih jezikih, konstrukcijo s predlogom *za* v tožilniku, ali pa imenovalnik. Ali ako povemo preprosto s primeri, zakaj da smo pri nas dobili namestu te-le konstrukcije: „Kristus je izbral nekaj učencev apostoli“; „Samo je postal kraljem“ sledečo: „K. j. i. n. u. za apostole“; „S. j. p. kralj.“ G. pisatelj dokaže tudi, da je poslednja zveza pristno slovenska, zato naj bi se tudi pridno rabila! Toda z žalostjo opazamo, da so v novejšem času jeli pisatelji namestu predloga *za* rabiti nemško pritepenko *als* — *kot*. O tej pritepenki je pisal g. pisatelj že v „Slovincu“ 1900, 18. V. in sl. v spisu: O Levčevem „Slovenskem Pravopisu“ itd. Ker tisto poglavje v besedici *als* — *kot* spada po večini tudi k ti-le razpravi, a g. pisatelj ni hotel ponavljati niti pristavljati, o čemer je že enkrat pisal, naj bo dovoljeno nam, da pritegnemo ono poglavje k naši razpravi. Gg. pisatelji, katerim bo le-ta razprava na hval hodila, bodo le tedaj imeli pravi dobiček zase, ako bodo brali obe stvari. Naj bi se poglavje o besedici „*kot*“ dobro proučilo, ker sedaj po knjigah kar mrgoli napak, ki jih pregreše zoper to besedico!

A. B.

Naše slike.

Med slikami v tej številki je pač najzanimivejša Rěpinova podoba zaporoških kozakov, kateri v divjem smehu sestavljajo pismo na turškega sultana. To mora biti lepo pismo! Le pogledajte jih, kako se krohočejo! V sredi je pisar, brez dvoma najbolj učena oseba. Pogledjte ga, kako se zvito muza! Okoli njega pa so sinovi stepe. Obrite glave, bojeviti obrazi, slikovite noše nam kažejo kozaško vojsko. Glejte hetmana, ki stoji z belo kučmo ob mizi in se krohoče, da doni kakor iz votlega soda! Eden

ima obvezano glavo in roko; tako ga bolé rane, da se še smejati ne more. Pod njim je pa kozaški diplomat, ki diktira dobro premišljene zabavljice na sultana. Rěpin je gotovo eden največjih mojstrov v psihološkem slikanju obrazov. Tu imate zastopane vse temperamente. Ta slika se ne dá popisati; treba jo je le gledati!

G. Peter Žmitek je razstavil ta mesec štiri slike, katere so zbudile opravičeno pozornost na mladega umetnika. Pred vsemi je zanimiva velika slika „Berač